

Sygn. akt **II AKa 254/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus SO del. do SA Maciej Kawalko (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r. sprawy

A. D.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 15 września 2014 r., sygn. akt III K 139/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 254/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie rozpoznał sprawę o wydanie wyroku łącznego wobec A. D., prawomocnie skazanego następującymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 13 grudnia 2013 r. (IV K 870/13), za przestępstwo z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełnione w okresie od 10 maja 2012 r. do 5 czerwca 2012 r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

2) Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 14 lutego 2014 r. (III K 166/13), zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 maja 2014 r. (II AKa 76/14) za przestępstwo z art. 189 § 1 kk w zb. z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełnione w dniu 8 sierpnia 2012 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności;

Wyrokiem łącznym z dnia 15 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, w sprawie o sygn. akt III K 139/14:

I. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk oraz art. 569 § 1 kpk połączył orzeczone wyrokami opisanymi w punktach 1) - 2) kary pozbawienia wolności wymierzone za poszczególne przestępstwa i wymierzył karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 577 kpk ustalił początek biegu tej kary łącznej na dzień 27 maja 2014r.,

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 147,60 złotych tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu,

IV. zwolnił skazanego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył on wyrok w całości podnosząc w apelacji zarzuty:

1) obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bez dochowania wymaganego obiektywizmu, a przy tym bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przez uznanie że zastosowanie pełnej kumulacji kar przy wymierzaniu wyroku łącznego nie może być zastosowane,

2) rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie skazanemu kary 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę wyroku w całości i wymierzenie skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej kumulacji tj. kary 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesiona przez obrońcę skazanego apelacja nie jest zasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący, w petitum wniesionego środka odwoławczego, sformułował dwa zarzuty, choć w gruncie rzeczy oba one sprowadzają się do kwestionowania wymiaru kary, która w ocenie obrońcy jest rażąco surowa. Pomimo bowiem wskazywania, w ramach podnoszonych zarzutów, na wadliwość dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny dowodów, w poczynionym w uzasadnieniu apelacji rozwinięciu swego stanowiska, nie przedstawia on argumentów, które to dowody błędnie zostały przez Sąd Okręgowy ocenione. Natomiast wskazuje na nieuwzględnienie okoliczności wynikających z dowodów, w szczególności z opinii o skazanym. Wyraża to podnosząc, iż biorąc pod uwagę całość okoliczności, a zwłaszcza postawę skazanego i postęp resocjalizacji, Sąd Okręgowy winien był zastosować w całości zasadę kumulacji kary i wydać wyrok łączny w którym orzeczona kara wynosiłaby 2 lata pozbawienia wolności. O orzeczenie takiej też kary skarżący w apelacji wnioskuje.

Tak więc zarzucane przez autora apelacji uchybienia mogą być rozpatrywane wyłącznie w kategoriach zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk – rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, w tym wypadku jej surowości. Analizując zaś treść wydanego w sprawie przez Sąd Okręgowy wyroku łącznego, dostrzec należy przede wszystkim, że granice możliwej do orzeczenia wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności wynosiły od 2 lat (jako najsurowszej z kar jednostkowych) do 2 lat i 4 miesięcy (jako suma kar podlegających łączeniu). Ostatecznie została wobec skazanego orzeczona przez Sąd pierwszej instancji kara łączna 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Ocena tej właśnie kary łącznej na płaszczyźnie sformułowanego przez skarżącego zarzutu rażącej surowości kary, w sposób oczywisty nakazuje stwierdzić, że wskazywane uchybienie w sprawie nie wystąpiło. Nie sposób bowiem uznać, że kara o 2 miesiące wyższa od postulowanej przez skarżącego kary w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności, jest rażąco surowa. Za taką bowiem można uznać tylko karę, która przy uwzględnieniu zasad jej wymiaru, została

w zaskarżonym wyroku ukształtowana w sposób jednoznacznie odbierany jako niesprawiedliwa. Tymczasem jeśli uwzględnić, dostrzeganą także przez skarżącego odmienność rodzajową przestępstw, za które A. D. był skazany, i kilkumiesięczny odstęp czasowy między nimi, stwierdzić należy, że nie zachodzą w niniejszej sprawie podstawy, by karę łączną kształtować według zasady pełnej absorpcji. Z drugiej zaś strony nie zachodziły też podstawy by karę tę kształtować według zasady kumulacji, co przy uwzględnieniu faktu, że karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach, nakazuje właśnie karę łączną orzeczoną przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku uznać za sprawiedliwą, w pełni adekwatną do okoliczności podlegających uwzględnieniu przy jej orzekaniu. Ostatecznie także musi ona być uznana za niewzruszalną w ramach ingerencji Sądu odwoławczego, działającego na podst. art. 438 pkt 4 kpk, gdyż jak już wskazano ingerencja taka może nastąpić tylko w razie stwierdzenia niewspółmierności kary o charakterze rażącym, co przy niewielkiej (wynoszącej 2 miesiące) różnicy wysokości kary orzeczonej i kary postulowanej w środku odwoławczym, bez wątpienia nie zachodzi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku łącznego w mocy. W zakresie kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podst. art. 624 § 1 kpk. Wynagrodzenie dla obrońcy działającego z urzędu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przed Sądem Apelacyjnym określono na podst. § 14 ust. 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.